

Διαλύω τὴν φαγάνα, ποὺ δὲν ἔβαζε σκεῖλι
 γιὰ τοῦ κόσμου τὴν νηστιά,
 καὶ φαγόντας καὶ πεινώντας τοὺς ἱμπούκωνε ρουστέρι
 νὰ κρατῇ τὴν ἀπαρτία,
 κι' ἔξωδύετο τοῦ Λόρδου τὴν δυνάμει ἀλκίμη...
 αἰωνία τῆς ἡ μνήμη.

Διαλύω τὴν κυρά μας, ποὺ σὰν μοῦλα μας ἐκλώτσα,
 ποὺ τυρλοῦς καὶ παραλύτους 'κουβαλοῦσε μὲ καρτόσα,
 τὴν Βουλὴν διαπυλῶν καὶ σταριζὼν καὶ λιμοῦ,
 τὴν γρητὴν κουτσουπόλα, τοῦ Κωλίτη τὴν μαίμου,
 ποὺ 'πνέουσε 'στοῦ Σωτήρα τὰ προστάγματα προθύμη...
 αἰωνία τῆς ἡ μνήμη.

Διαλύω τὴν ψωριέρα, τὴν ἀδικόκητη φαγοῦρα,
 ποὺ μὲ νεία 'στὴν Εὐρώπῃ μας ἰσούττεισι φιγοῦρα,
 ὃ δὲ λάλος Θεωράκης, ὃν μεγάλος καὶ πολὺς,
 στρουγγαῖσι 'βάπτισι καὶ στάναισι τὰς μερίδας τῆς Βουλῆς,
 κι' ἔρχισι μὲ μὲ νὰ σκούζῃ κάθε κόμματος ἀγρίμι...
 αἰωνία τῆς ἡ μνήμη.

Πῆν κι' ἡ κάλεισις κι' ἡ στήριξις, πῆνι καὶ τάρνιχ' τὰ λᾶγνι,
 εἰς τὸ βῆμα τῆς ἀπάνω κλαίει μαύρη κουκουβάγια,
 θεὸν ἔχει κανένας λόγος, δὲν κτυπᾷ βαρὺ μπαστοῦνι,
 τὰ 'κακάρωσι κι' ἐκεῖνο τοῦ Βασιλῆα τοῦ κροῦστου,
 κι' ὁ κύρ Μάνθος ζετινάει τὸ καθένα τῆς κίλιμα...
 αἰωνία τῆς ἡ μνήμη.

Καρδαρίτσαισι, γαιδουρίτσαισι, προβατάκιμα, λαγαρνάκιμα,
 κι' ἄλλα παστορικά ταναάκιμα
 πῆν καὶ πῆν χωρὶς ἐλπίδα πῶς θὰ 'μυῖον σὶ νεία στάνη
 καὶ πῶς θάναι κἄν μὲ τοῦτον κἄν μ' ἐκείνον τὸν τσοπάνη,
 καὶ ξεγχνάται γιὰ πάντα τὴ παλὰ τὼν ἐπιστήμη...
 αἰωνία τῆς ἡ μνήμη.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος. ὁ κανένας νέτος ανέτος.

Π. — Πῆγες 'στὸ Κοιμητήριον ;
 Φ. — Δὶν 'πῆγα πουμενά...
 σήμερα καὶ τὰ κόλλυθα δὲν γίνονται φτηνά.
 Κι' ἂν 'πῆγαινα τί θέκανα ;... ὅ,τι κι' εἰς ἄλλα χρόνιζ,
 θὰ μοῦ 'βασάνιζε τὸν νοῦ τοῦ μέλλοντος ἡ σκέψις,
 θάβλεπα πάλι τοὺς νεκροὺς μὲ κάτασπρα σιντόνια
 'στοῦ κόσμου τὰ ζωτόβολα καὶ κάνουν ἐπισκέψις.
 "Ἰσως κανένας Βασιλεὺς ἀπὸ καιροῦ λωμμένος
 θὰ μ' ἔρωτοισι νὰ τοῦ 'πῶ γιὰ τῶν Ρωμαίων τὸ γένος,

Διαλύω καὶ βουλῶν τὴν ἀβούλευτον Βουλὴν,
 γηραιὰν ἀμαρτωλὴν,
 ποὺ τὰ πόρρητ' αἰετὶ δὲν ἰγνώρισε κανεῖς,
 ποὺ τῆς πρέπει καὶ τροπὰς σεβαστὰς Κασσιανῆς,
 μὰ τῆς πρέπει καὶ τζουτζίδες, σκαλαθύρματα καὶ μίμει...
 αἰωνία τῆς ἡ μνήμη.

Διαλύω τὴν Μαρκόρα, ποὺ 'στὸν σάλον τῆς ἀντάρας
 ἀφηνίασε σὰν ἱππὸς πτερωτὸς Βαλλιερεφόντη,
 καὶ μ' ἀνάθημα μεγάλου ἐφορτώθη καὶ κατάρας
 τοῦ πολλοῦ Μπακαλοπούλου, γεωγράφου μονοδόντη,
 ποὺ πρό χρόνου 'στὸ σχολεῖο τοῦ ὁ Τρικουπῆς εὐδοκίμει...
 αἰωνία τῆς ἡ μνήμη.

Διαλύω τέλος πάντων τὴν Βουλὴν τὴν σκυλοπνίκτη,
 ποὺ 'ἐλίτσηκε 'στὸ τέλος μὲ τοῦ κόσμου τὴν σφυρίκτρα,
 καὶ τὰς ἔβρας τὴν κυττάζω καὶ μ' αὐτὰς σκιαμαχῶ
 καὶ σφυρίζω τῶν ρητόρων τὴν ὑπνώττουσαν νῆχ'ω,
 καὶ φωνάζω 'στὸν λαόν μου «τὴν ἐκπνεύσασαν εὐφῆμι»
 κι' αἰωνία τῆς ἡ μνήμη.

Εἰς τὸ σκέλεθρο τὸ σάπιο τῆς γλωσσούς τῆς σεβαστῆς
 μὲ κατάνειν σιμόνω,
 καὶ μὲ σκόρδα καὶ κρεμμύδια τῆς ἔνρας Σαρακοστῆς
 σκυθρωπὸς τὴν στεφανῶν,
 καὶ λυγίζεταί 'μπροστά τῆς ἡ καλλισφυρὸς μου κνήμη...
 αἰωνία τῆς ἡ μνήμη.

Κλαίψετε καὶ σεῖς μαζί μου τὴν Βουλὴν μας τὴν πανόρρη
 κι' οἱ ψάλλει τὴν συγχώρα,
 κι' ἂν φορτίον ἀμαρτίας τὴν ἱεράνη βαρὺ
 πλὴν μακάριος ἐκεῖνος, ποὺ τὰ πάντα συγχωρεῖ.
 Συχωρεῖτε τὴν, ἀδελφίμα... φεύγ' ἡ λήπτα, φεύγ' ἡ λύμη...
 αἰωνία τῆς ἡ μνήμη.

ἴσως κανένας πρόγονος νὰ μωφτοῖνε τὸ μούσι
 κι' ὁ Χάμλετ νὰ μὲ 'μυῖοντῶνε μαζί μὲ τὸν Μπουρούουσι.
 "Ἰσως κανένας παρλιθὸν ἀνθρωπινὸν ἀνθρώπων
 ν' ἀναστηθῇ 'μπροστά μου,
 καὶ βάλω τὰ ξερωπὰ μὲς 'στὼν νεκρῶν τὸν τόπον
 μ' ὅλα τὰ δυνατά μου,
 κι' ἐγὼ γιὰ ξεφωγητὰ δὲν ἔχω κίρι ἐξόλου
 καὶ βλέπω μόνος πρὸς τὸ φῶς παρόντος φωτεβόλου.
 "Ἄν θείλῃς ὅμως πῆγαινε σὺ μόνος, μπαγχιδάνη,
 νὰ θυσιάσῃς κάμποσο γιὰ τοὺς νεκροὺς λιθῶνι
 καὶ σκυθρωπὸς νὰ περπατῇ 'στὰ κυπαρίσσια γύρω...
 ἐγὼ τὴν νύκτα, Περικλῆ, τῶν ζωντανῶν εἰκτιρῶ
 καὶ σπάζω κόκαλα νεκρῶν 'στὸ κλούβιο τῶν κεφάλι...

Π.—Μὰ δὲν μοῦ λές πῶς 'πέρασες αὐτὸ τὸ καρναβάλι ;
Φ.—Καθόμουν εἰς τὸ σπῆτι μου μὲ τρεῖς καλαμαράδες
ὅταν ἀκούω ἔξωθεν ἀδέχουσε μασκαράδες ;
δεχόμεθα, δεχόμεθα, μὲ μὲ φωνὴ ψιλλή
φωνάξ' ἡ Φασουλῆ,

καὶ μπαίνουν μὲς 'στὴ σάλα μου γυναῖκες καὶ κορίτσια
ὅταν κι' ὁ Βώκος ἔρθεσε μετὰ τοῦ Καρκαβίτσα.
Μὰς λίνε καλὸσπέρα σας καὶ χωρατὰ κι' ἀστεῖα
κι' ἔγινε τὸ σαλόνι μου τοῦ πνεύματος ἑστία,
κι' ἔλαμψε κι' εὐδίασε μὲ πνεῦμ' ἀρχοντικό
κι' ἀφράτο θηλυκό.

Ἡ μὲ μοῦ λέγει ἐμάθετε, καλὲ μου Φασουλῆ,
πῶς σας θαυμάζω πάντοτε καὶ σὰς τιμῶ πολὺ,»
ἐκείνη «ἐξακουτάσθηκες καὶ δὲν μὰς γράφεις τίποτα,»
ἐκείνη «ἐκάποτε τὰ λὲς τρεῖ σόκιν καὶ ξεσώπωτὰ,»
ἐκείνη «ἀβάζετε πολὺ 'στὴν σάτυρα σας ἄρωμα,»
ἐκείνη «δὲν μὰς λίγετε τί λέγεται μπαγλαρώμα ;»
ἐκείνη «δὲν ἐκμάτε κι' ἐρίτος ἱσπερίδα,»
ἐκείνη «ποῦ τὸ πνεῦμα σας ; δὲν ἀπαντᾷτε οὐλοῦ ;»
ἐκείνη «ἐπὶ τὸν 'Ιούλιον 'στὸ Φάληρον σας εἶδα,»
ἐκείνη «σας συνήντησα εἰς τὴν ὁδὸν Αἰόλου.»
Μὲ τίποτα μ' ἀπελιθώσε τὸ κάθε θηλυκό,
ἐγὼ δὲ χάσκων ἔλεγα λογῆς λογῆς βλακειάεις,

καὶ σὲ Παλάτι 'νόμιζα πῶς εἶμαι μαγικό
μὲ Βενετσάναις Δόγισσαις, Σενιόραις, Πατρικίαις.
Κι' ὁ σκύλος μου σὰν νάχασε κι' ἐκείνος τὰ νερά του
ἔτρεχε καὶ τοὺς 'μύριζε κουνώντας τὴν οὐρά του,
κι' ὅταν 'κατάλαβε κι' αὐτὸς πῶς εἶναι ἀπὸ ρέτσα
εἰς τὴν γωνιά του 'κάθισε μὲ λιγωμένη φάτσα,
κι' ἐκείθεν δι' οὐρλιασμῶν οὐρλιαξ' εὐκαιοτήτων
κι' ὁ θρόνος τὸν ἰδαίμονός μετὰξωτῶν ἰσότητων.
Καὶ πνεῦμα μοῦ 'ζητούσανε μ' εὐγένειαν φωνῆς
κι' ἐγὼ σὰν εὐγενὴς
νὰ τοὺς τρατάρω 'σκόπευα μὲ τὸ κονιάκ ἐκείνο,
ποῦ στάλα του δὲν πίνω,
καὶ μάλις 'στὸ τραπέζι μου, βρὶ Περικλῆ, προβάλλη
τὸ κόβουν λάσπ' εἰ λόγιοι κι' ἰδῶθε πᾶνε κι' ἄλλοι,
γιατὶ μὲ τοῦτο στρίψιμον ἐντέρων ἀπειλίζεται
κι' ἀπ' ὅλους δηλητήριον τῶν Βοργιῶν καλεῖται.
Κι' ὑπόταν τέλος ἀδεύασε τὸ φῖνο μου σαλόνι,
ποῦ μ' ἀρχοντιάς εὐτύχως κι' ἐρίτος νὰ μυρίση,
ἀμέσως μασκαρεύτηκα μὲ κάτασπρο σεντόνι
κι' ἔπηγα 'στὴν γυναῖκα μου νὰ 'δῶ ἂν μὲ γνωρίση.
Κι' αὕτη μὲ τὸ πρόπο ἔκανε πῶς διόλου δὲν μ' ἐγνώρισε,
κι' ἰθαύμασε κι' ἀπόρησε;
κατόπιν μασκαρεύτηκα κι' ἐκείνη σὰν μαστόριχα

και γιά κοστούμω έφάρσα το μάλλινο τρικό μου,
κι' έγω μαρούλες έκανα πώς θύλου δέν την γυνώρισα
κι' ίθαυμάζα το πνεύμα της κι' εκείνη το 'δικό μου.

Ύστερα μακασκρέφαμε τὰ πέντε Φασουλάκι
και το μολό των μι πολλά τερτίπη 'δοκιμάσαμε,
άλλ' έβριμα σπέρτα 'ράνηκαν κι' αυτά τὰ διαβολάκι
και σάν φίλοστοργι γονείς κι' οι δρό μας τ' 'θυμάσαμε.

Π.—Κι' έγω πού λές έπρίστηκα μί φούρνω μακκρόνια
και γυναικεία 'φάρσα κι' έπηγα 'στ' ασάνινα,
και σ' ένα σπῆτι δυνατό γινόντα νταχτούρι,
ήτανε κι' ο Διάλογος μετά τῆς Πρίγκηπισσης,
κι' οι Πρίγκηπισ οι προσφιλείς κι' άριστοκράται πούρι,
πού σάν και τούτους, Φασουλῆ, δέν έκαμε ή φύσις.

Τούς είπα καλησπέρα σας μί μιὰ κοικατάρια
κι' αύτοί μ' ένόμισαν εύθις γιά ντιστεγάι κυρία,
κι' ήλθαν σπαθαίτοι γύρω μου και μού 'ρχτήκαν όλοι
και μί τσιμπιζις έρίθσαν το νίο μου το μπόλι.

Έφρηνιζαν πολλοί γαμπροί γιά 'μείνα την πανούκλα
και μού 'ψθόριζαν 'στ' αύτι: εφός μου, μόν άν', καρδούλα
κι' ο Πρίγκη ο Γεώργιος μί την γρηρ χειρούκα [μου,

μ' έτοιμπισε γιά χωρατά, πού 'φώναζε μαννούλα μου.
Νάβλιπες πάσο, Φασουλῆ, σάν νάμουν γαράν Σινύορα,
άλλά μ' έύώκισσε 'ψηλά των ίπποτών ή σπείρα,
κι' ή κύλινας ή γάμπας μου έβήγουν εις τὰ φόρα
και μῆ 'ρωτες πώς έγιναν και τί 'ντροπή την πήρα.

Φ.—Κι' ύστερα;

Π.— "Εργ' άπ' εκεί κι' έπηγα 'στου Ρωμένου
κι' άπ' εκεί πέρα 'τράβηξα σ' ενός πολιτικού,
έν άλλους λόγους όηλαθ' του ρέκτου Καραπάνου,
άνδρος τὰ μάλα ντιστεγάι και Προδοντικού,
και Πρόδον μ' ένόμισε τῆς 'Αρτας ο δεσπότης
και κοπλιμέντα μούκανε και διαγύσεις πρώτης,
και σώρα άπ' όπίσω μου τὰ τῆς Πρόδου ράκη
έτρεξε μί τὰ τέσσερα νά 'ω των Θεωράκη,
πού φρίσκει φρίσκει 'γύρισε από την Θεσσαλία,
και τέτ' ά τέτ' άνοιξαμ' γιά φρίσται όμιλία,
και δι' Αύλην μ' έξέλεσαν ο πρώτος έν τούς ίσοις
κι' εύθις κοφμοσεστάθηκε από τās ύποκλίσεις.
Κατόνιν έργυ' άπ' εκεί κι' έπηγα παρακάτω
ζητωκραυγάζων μοναχός ύπέρ του Δεληγιάννη,
κι' έμπηκα 'στο «Βαριετι» κι' είδα το Κομητάτο,
πού μακαράδες 'βράβεισε δαπάναις του 'Ασλάνη.
'Ετσι λοιπόν έγλύντισα κι' έμπηκα μίς 'στη μύτη σου,
την δι κυρίαν μασκαρού, εκείνη πούλθε σπῆτι σου,
και τι θα 'πῃ μπαγλάρωμα σ' έρώτη 'έν σπουδῇ,
έδω 'μπροστά την προσκαλώ έμπράκτως νά το 'ῶ,
και στρώσε μου την ράχη σου σάν παλαιοκουνιές
νά φῶς 'Αποκρητάικαις και Σαρακοστιανίαις.

**Έκροστοιχίς με πρόσδιο μελάνι
εις τόνονα του Μπάδμα—Δεληγιάννη.**

Θόδωρε, Θεωράκη μου, Θεώρα Θεωρη,
άκροστοιχίδα σῆμαρ σου γράφω τρυφερή.

*Εσ' του Νάε φαίνεσαι λευκή περιστερά,
ποχweis τῆς φαιδριταις σου γιά κάτασπρα φτερά.

"Οπου κι' άν 'πῆγες συνδρομήν κι' άγάπην νά ζητήσης
εύθις μπαμπάκι 'στρώθηκε ή γῆ γιά νά πατήσης.

Άλξα κινούρια μόλιση, παρταίς, γέλοια, χάχανα,
άλλά το σπουδαιότερον τραπέζι δίχως λάχανα.

'Ωμέγα τῆς ρητορικῆς, τῆς σωτηρίας 'Αλφα,
κάνε κ' έμένα 'γρήγορα τῆς μαστορις σου Κάλφα.

Ρήγας 'βαπτίστηκες και σὺ οί τούτον τον καιρό,
Ρήγας μπαστουί και σπαθί και κόπτα και καρό.

'Ο Ρήγας κάθε τράπουλας 'στην τωρινῇ μπουνάτσα
θα ζωγραφίζεται λιγόνε μί την 'δική σου φάτσα.

Σῶσε τον κόσμο, τούς θεσμούς, και τῆς Αύλης τον Ρήγα...
χρόνια πολλά, κύρ Θεωρη, και λόγια οὐκ όλίγα.

**Και όλίγαίς ποικιλίαις,
μ' άλλους λόγους άγγελίαις.**

Εδούμοι ο Καββαθας, ιερκετῆρ πρώτης,
όπου του πρέπει 'γρήγορα νά γίνη και Δεσπότης,
έξέδωκε κομψότατα τον δεύτερον τον τόνον
των λόγων του των έμβριών, των γλαφυρών κι' εύστόμων.

Και τ' 'Απαντα του Βύρωνος πολυτελώς εκόδει
το θαυμαστόν Κατάστημα το του Κωνσταντινίδη,
και θ' άντηχόουν τόνονα του Βύρωνος οι όρμιοι
και θα γενούν άνάπαντα προτού νά 'βγούν άκόμη.

Σύγχρονος άνδρος, συγγραφή του Γεώργη Καλησπέρη,
πού τώρα την εκόδει,
κι' έν πρώτοις πραγματεύεται καθως έκείνος ξέρι
γιά τον Οικονομίδη.

'Ο Μαθαρίκος Παντελης, διώκτης των άδικων,
λειβήτης υπομύραρχος και πρώτος 'στο καθήκον,
'στο πρώτον τμήμα έγινε σπουδαίος 'Ασυνόμος
νάναι ο φύλας των καλών και των κακών ο τρόμος.

Γυνή, μελίτη μ' έξαψιν και μ' ένθουσιασμέν,
άγνωσθίσα πρό καιρού εις τον 'Ελληρισμόν.
'Ο Σιμωνίδης έγραψε ο και Βλαδιενός,
τῆς γυναικείας φύσεως μελετητής διενός.

Την αύριον Κυριακήν 'στους Φιλομούσους όλοι,
μεγάλη εύεργετική Ριχάρδου Μκονισιόλη.